

Sygn. akt II Ca 1410/12

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Beata Stachowiak (spr.)

Sędziowie: Sędzia SO Wojciech Wójcik

Sędzia SR del. Iwona Łabęcka

Protokolant: Witold Bajkowski

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku Z. M.

przy udziale (...) S.A. Oddział we W.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Oławie

z dnia 11 września 2012r.

sygn. akt I Ns 338/12

p o s t a n a w i a:

I. oddalić apelację;

II. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania 120zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1410/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 września 2012 r. Sąd Rejonowy w Oławie oddalił wniosek Z. M. przy udziale (...) S.A. Oddział we W. o ustanowienie służebności przesyłu i zasądził od Z. M. na rzecz (...) S.A. Oddział we W. 257 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Działki nr (...)położone w D.gmina O.zostały nabyte na podstawie orzeczenia o wykonaniu aktu nadania Nr (...)z dnia 2.11.1948 r. przez J. M.. Dla nieruchomości została urządzona księga wieczysta Kw Nr (...)w Sądzie Grodzkim w O.. W dniu 22.09.1972 r. na nazwisko R. M.został wydany akt własności ziemi nr (...)obejmujący gospodarstwo rolne po J. M., które właścicielka darowała następnie córce – D.M.na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego Rep. A

Nr (...) w dniu 03.06.1974 r. W dniu 23.09.1987 r. nieruchomości tę na mocy umowy darowizny nabył wnioskodawca Z. M.. Na działce nr (...) stoi murowana stacja transformatorowa przylega do budynków gospodarczych, przy granicy działki. Od stacji, wzdłuż granicy działki w kierunku północnym biegnie napowietrzna linia elektroenergetyczna średniego napięcia (...) 20 kV, która zasila stację. Po drugiej stronie działki nr (...), wzdłuż granicy z działką nr (...) przebiega napowietrzna linia niskiego napięcia, następnie biegnie wzdłuż drogi wojewódzkiej, a następnie sięga do stacji. Na działce wnioskodawcy stoi także słup energetyczny. Pierwsze dane dotyczące stacji elektroenergetycznej wysokiego napięcia 20 kV nr (...) na działce nr (...) w D. pochodzą z 11 maja 1962 r., kiedy dokonano pomiaru uziemień, następnie próbę oleju. W założonym paszporcie w ogólnej charakterystyce stacji elektroenergetycznej w pkt. A.5. wskazano linię napowietrzną, która ją zasila, tj. 20 kV, Nr L(...). W czerwcu 1965 r. dokonano wymiany transformatora mocy z powodu konserwacji oraz przeprowadzono remont bieżący stacji.

W dniu 25 czerwca 1965 r. dokonano odbioru technicznego stacji po remoncie bieżącym. W 1967 r. dokonano wymiany transformatora mocy z powodu zanizonej izolacji, przeprowadzono rewizję stacji, czyszczenie, przegląd bezpieczników poniżej 20 kV. W latach 1968 r. – 2010 r. dokonywano przeglądów technicznych i remontów bieżących oraz stacji. W dniu 27.10.1986 r. dokonano odbioru technicznego i przekazano do eksploatacji po kapitalnym remoncie stację transformatorową R- (...) D.; urządzenie zostało załączone bezpośrednio po odbiorze dnia 27.10.1986 r. Pierwsze zapisy dotyczące sieci napowietrznej nn w D. pochodzą z 1952 r., kiedy to został przeprowadzony kapitalny remont, 10 lat później – remont bieżący.

W 1963 r. stwierdzono zerwany przewód na linii, w II kwartale 1965 r. naprawiono odciąg, w 1966 r. odbył się przegląd techniczny, nadto założono jeden odciąg i wymieniono oprawy oświetlenia ulicznego, podobnie w 1967 r. W 1967 r. wykonano obchód planowy, w 1968 r. – przegląd techniczny i wybudowano nową linię. Przeglądy techniczne miały miejsce także w latach 1974 r., 1982 r., w 1986 r. wykonano remont linii nn, w 1988 r. – obchód linii. W dniu 31.12.1986 r. dokonano odbioru technicznego linii nn kV 0,380/0,220 typ słupów ZN i linii 4x25,35,70 mm² AL. Km 6,3. W protokole odbioru odnotowano, że urządzenie zostało załączone bezpośrednio po odbiorze 31.12.1986 r. W paszporcie ogólnym linii elektroenergetycznej dokonywano dalszych wpisów: 05.01.1990 r. – wycinak gałęzi, 15.01.1990 r. – naniesiono na planie sieci nn nowy budowany odcinek linii od R-(...)stadion, 28.02.1992 r., 28.02.1994 r. – przegląd techniczny linii, 20.02.1997 r. – wycinka gałęzi na linii nn i przegląd techniczny sieci i urządzeń oświetlenia drogowego, 3.12.1997 r. – wybudowano nową stację transformatorową R-(...)D.kościół i powiązано z istniejącą stacją, 20.02.1998 r. – wycinka gałęzi na linii nn i oświetlenie drogi + pomiar uziemień, 18.06.1998 r. – wykonano przyłącze kablem (...) mm² do przepompowni ścieków i oddano na majątek (...) SA, 19.07.1999 r. – ułożono nowy odcinek kabla dł. 195 m od słupa Nr L-1/2 do złącza kablowego ZK3ana szkole, 03.02.1999 r. – wykonano wycinkę gałęzi na linii nn oraz oświetlenia drogowego, dokonano pomiaru uziemień. Praca pod napięciem, dobudowano przyłącze kablowe. Dalsze prace polegające na rozbudowie, konserwacji, obchodach linii, remontach, wykonywano w latach: 2000 – 2011. W 2008 r. wykonywano remont kapitalny stacji trafo, remontowano dach z powodu uszkodzonych i spadających dachówek. Wnioskodawca wyraził zgodę na wejście na teren działki i wykonanie remontu, który zamierzano wykonać w ciągu 2 miesięcy, jednak okres ten został przedłużony z powodu sezonu zimowego. Transformator przylega do budynków gospodarczych, co powoduje, że jakiegokolwiek prace remontowe wnioskodawca musi uzgadniać z uczestnikami. Co najmniej od II połowy lat 50 – tych położenie stacji transformatorowej, usytuowanie słupa i przebieg linii nad działką wnioskodawcy nie ulegały zmianie. W piśmie z dnia 17.10.2011 r. pełnomocnik wnioskodawcy wezwał wnioskodawcę do wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z gruntu, tj. działki o nr (...) położonej w D. gmina O. za okres ostatnich 10 lat wraz z ustawowymi odsetkami w kwocie nie mniejszej niż 7 260 zł., wypłaty odszkodowania z tytułu utraty wartości gruntu w kwocie oszacowanej przez biegłego, nadto do podpisania umowy regulującej korzystanie z nieruchomości oraz wypłaty kwoty z tytułu odpłatnej służebności przesyłu, w kwocie nie mniejszej niż 24 200 zł.

W odpowiedzi udzielonej w piśmie z dnia 24.10.2011 r. zwrócono się o udostępnienie dokumentów (wymienionych w piśmie) niezbędnych do dokonania analizy sytuacji „formalno – prawnej” i zajęcia stanowiska. (...) S.A. Oddział we W. składa deklarację i uiszcza podatek od nieruchomości od niewydzielonej części działki w miejscowości D.. Ze złożonych deklaracji i załączników nie wynika, jakiej działki dotyczy podatek. W zasobie ewidencji gruntów i

budynków w (...) Ośrodku (...) w O. brak jest informacji, aby dla działki nr (...) położonej w D. była wydana decyzja wywłaszczeniowa umożliwiająca budowę linii energetycznej. Uczestnik postępowania jest następcą prawnym przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...). Zakład ten przekształcony został w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa Zakład (...) S.A. we W. z dniem 12 lipca 1993 r. Następnie, w wyniku połączenia spółek (m. in. Zakładu (...) S.A.), powstała spółka akcyjna (...), która zmieniła z kolei firmę na (...) S.A. w K..

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał, iż wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. W uzasadnieniu podano, iż ustalenie w toku postępowania, że właściciel urządzeń przesyłowych dysponuje już prawem w postaci służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nie pozwala na uwzględnienie wniosku. Istotą postępowania o ustanowienie służebności jest ,bowiem usankcjonowanie prawno-rzeczowego tytułu do władania cudzym gruntem w określonym zakresie, co w przypadku istnienia prawa o takiej treści, czyni wniosek bezprzedmiotowym. W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy poddał ocenie zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu .

W ocenie Sądu I instancji nie ulegało wątpliwości, że instalacje elektroenergetyczne przebiegające przez działkę wnioskodawcy, tj. słup, stacja transformatorowa i linie elektroenergetyczne stanowią trwałe i widoczne urządzenia, o których mowa w art. 184 dekretu prawo rzeczowe i art. 292 k. c. Jest to ,bowiem obiekt skonstruowany przez człowieka i posadowiony w ten sposób, że może być spostrzeżony bez najmniejszego problemu. Zważywszy , że obie linie przesyłowe istnieją na działce Z. M. od wielu lat, z pewnością są to urządzenia trwałe. Jak wynika z akt dokumentów księgi wieczystej Kw Nr (...), działka nr (...) stała się własnością prywatną z chwilą wydania orzeczenia o wykonaniu aktu nadania w dniu 2.11.1948 r. Od tego czasu, kolejnymi właścicielami były osoby fizyczne, a od 1987 r. wnioskodawca Z. M.. Z niekwestionowanych wyjaśnień wnioskodawcy wynika, że na działce nr (...) mieszka od urodzenia, słup i stacja trafo stały tam „od zawsze”, przez działkę przebiegały również linie energetyczne. Nigdy nie zmieniano położenia stacji, słupa, przebiegu linii. Mając na uwadze także wpisy w paszportach, które istnieją od 1952 r. (w paszporcie linii elektroenergetycznej nn) i od maja 1962 r. (w paszporcie stacji elektroenergetycznej), a dokumentują istnienie już wtedy stacji transformatorowej, linii i słupa, zdaniem Sądu Rejonowego, co najmniej od 01.01.1956 r. dla napowietrznej linii elektroenergetycznej nn można liczyć bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej treści służebności przesyłu, zaś od 11.05.1962 r. dla stacji elektroenergetycznej i zasilającej ją napowietrznej linii średniego napięcia nr (...) 20 KV. Wnioskodawca przyznał, że uczestnik postępowania, a przede wszystkim jego poprzednicy korzystali z urządzeń przesyłowych w sposób nieprzerwany; tylko takie posiadanie prowadzi do zasiedzenia. Na przestrzeni lat przyjeżdżali pracownicy Przedsiębiorstwa i dokonywali niezbędnych napraw linii, ścinali drzewa, regularnie odbywały się konserwacje. Okoliczność ta wynika również ze złożonych do akt sprawy paszportów: stacji elektroenergetycznej i linii elektroenergetycznej, nadto protokołów odbioru. Do akt sprawy został złożony paszport ogólny linii elektroenergetycznej niskiego napięcia KV Nr R-(...), nadto paszport ogólny stacji elektroenergetycznej nr (...). Z ogólnej charakterystyki stacji zawartej w pkt. A.5. paszportu (k. 33v) wynika, że stację zasilają linie 20 kV, Nr L-(...). Stacjonowanie funkcjonuje bez linii, która ją zasilają, zatem stacja jest budowana razem z linią.

Należało, zatem przyjąć, że posiadanie to miało ciągły charakter. Nie przedstawiono w sprawie żadnych dowodów pozwalających obalić domniemanie wynikające z art. 340 k.c. Zdaniem Sądu w sprawie nie może być mowy o wykorzystaniu działki nr (...) dla przesyłu energii elektrycznej na podstawie umowy użyczenia. Brak podstaw do przyjęcia, że doszło do wyrażenia zgodnych oświadczeń woli wnioskodawcy i poprzedników prawnych uczestnika postępowania, a zatem nie mogło dojść do umownego udostępnienia działki. W sprawie nie może być także mowy o prekaryjnym (grzecznościowym) udostępnieniu nieruchomości zakładowi energetycznemu. Dokonując ustalając podmiotu mogącego nabyć służebność polegającą na korzystaniu z linii energetycznych z mocy art. 292 k. c. oraz kwestia następstwa pomiędzy tym podmiotem a uczestnikiem postępowania Sąd Rejonowy przychylił się do poglądu wyrażonego w postanowieniu SN z dnia 23 września 2010 r. uznając, że wobec kategorycznego wykluczenia odpowiedzialności Skarbu Państwa za zobowiązania przedsiębiorstw państwowych i ich związków (wedle art. 40 k.c. w pierwotnym brzmieniu) i wyróżnienia władztwa przedsiębiorstw państwowych odnośnie do państwowej własności (art. 128 § 2 k.c.), przedsiębiorstwa te miały podmiotowość prawną w stosunkach cywilno-prawnych. Sąd I instancji wskazał przy tym ,iż niezależnie od tego, czy do zasiedzenia służebności doszło na rzecz Skarbu Państwa,

czy też odpowiedniego przedsiębiorstwa państwowego (w tym wypadku Zakładu (...)), wskutek komercjalizacji i w efekcie sukcesji generalnej wszelkie prawa związane z państwowym przedsiębiorstwem odpowiedzialnym za przesył energii elektrycznej (w tym ograniczone prawa rzeczowe) przeszły na odpowiednią spółkę Skarbu Państwa, powstałą po zmianach ustrojowych. Zgodnie, bowiem z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. z 1993 r., nr 16, poz. 69), spółka powstała w wyniku przekształcenia wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconych przedsiębiorstw państwowych. Powołana ustawa, w myśl art. 1 ust. 1, znajdowała zastosowanie m. in. do przedsiębiorstw państwowych, których działalność związana była z wytwarzaniem, zbytem i przesyłem energii elektrycznej (a więc także do Zakładu (...)), przy czym, zgodnie z art. 2 ust. 1, przekształcenie następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1990 r., nr 51, poz. 298). Przepis art. 8 ust. 1 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych stanowił natomiast, że spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa. Bez względu, zatem na to, czy służebność o treści analogicznej do służebności przesyłu nabył przez zasiedzenie Skarb Państwa czy też odpowiednie przedsiębiorstwo państwowe, ostatecznym beneficjentem tego prawa jest spółka akcyjna powstała w wyniku prywatyzacji. Jak już wskazano, w rozpoznawanej sprawie bieg zasiedzenia rozpoczął się nie później, niż z dniem 01 stycznia 1956 r., dla służebności dotyczącej korzystania z linii elektroenergetycznej niskiego napięcia i od 11.05.1962 r. dla służebności dotyczącej korzystania ze stacji elektroenergetycznej i zasilającej ją napowietrzną linią średniego napięcia nr (...) 20 KV. Początek okresu zasiedzenia przypadał, zatem na czas obowiązywania dekretu Prawo rzeczowe, który przewidywał możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej, polegającej na trwałym i widocznym urządzeniu, po upływie 20 lat (w wypadku posiadacza w dobrej wierze) lub 30 lat (w wypadku posiadacz złej wierze) - art. 184 § 1 i 2. W obu wypadkach koniec biegu zasiedzenia przypadałby, zatem już na okres obowiązywania Kodeksu cywilnego, który wszedł w życie 1 stycznia 1965 r. Zgodnie zaś z art. XLI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., nr 16, poz. 94 ze zm.), do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, stosuje się od tej chwili przepisy tego kodeksu (§ 1). Jeżeli termin zasiedzenia według kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z dniem wejścia kodeksu w życie; jeżeli jednak zasiedzenie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej, zasiedzenie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu (§ 2). W rozpoznawanej sprawie, licząc terminy według regulacji dekretu Prawo rzeczowe, do zasiedzenia służebności doszłoby w dniu 01 stycznia 1976 r. i 11 maja 1982 r. (w wypadku posiadacza w dobrej wierze) lub w dniu 01 stycznia 1986 r. i 11 maja 1992 r. (w wypadku posiadacza w złej wierze). Licząc natomiast okres zasiedzenia wedle przepisów kodeksowych i począwszy od dnia wejścia kodeksu w życie, do pierwotnego nabycia służebności doszłoby w dniu 1 stycznia 1975 r. (w wypadku posiadacza w dobrej wierze) lub w dniu 1 stycznia 1985 r. (w wypadku posiadacza w złej wierze). Bez wątpliwości, zatem zasiedzenie liczone według dekretu Prawo rzeczowe nie nastąpi wcześniej, niż w przypadku rozpoczęcia biegu od dnia 1 stycznia 1965 r., wedle krótszych terminów kodeksowych. Stąd też należało stwierdzić, że poprzednik uczestnika postępowania nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu nie później niż z dniem 1 stycznia 1985 r. Zważywszy zaś na ustawowe domniemanie dobrej wiary (art. 7 k.c.), za daleko bardziej prawdopodobny uznać należało dzień 1 stycznia 1975 r., jako datę kończącą bieg terminu. W sprawie nie przedstawiono, bowiem jakichkolwiek dowodów pozwalających obalić dobrą wiarę poprzedników uczestnika postępowania. Przyjmując, zatem nabycie przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, obciążającej działkę nr (...) w zakresie uprawnienia do eksploatacji obu linii elektroenergetycznych, stacji elektroenergetycznej, należało uznać, że uczestnik postępowania legitymuje się ograniczonym prawem rzeczowym, wykluczającym możliwość uwzględnienia wniosku Z. M.. Uczestnik postępowania jest, bowiem następcą prawnym przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...). Zakład ten został przekształcony w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa Zakład (...) S.A. we W. z dniem 12 lipca 1993 r. Następnie, w wyniku połączenia spółek (m. in. Zakładu (...) S.A.), powstała spółka akcyjna (...), która zmieniła z kolei firmę na (...) S.A. w K.. Tym samym (...) S.A. w K. legitymuje się prawem rzeczowym o treści odpowiadającej służebności wskazanej we wniosku. Ubocznie Sąd Rejonowy jedynie wskazał, iż przyjmując nawet za początek biegu terminów zasiedzenia terminy wskazane w odpowiedzi na wniosek, liczone od 27.10.1986 r. dla stacji elektroenergetycznej nr R-(...) oraz zasilającej ją napowietrzną linią elektroenergetyczną średniego napięcia nr (...) 20 KV oraz od 31 grudnia 1986 r. dla napowietrzną

linii niskiego napięcia Nn D.(liczone od dat odbiorów wskazanych w protokołach odbioru technicznego k. 36v, 40v), okresy zasiedzenia minęły odpowiednio: 27.10.2006 r. i 31.12.2006 r. Zdaniem Sądu w sprawie nie zostało wykazane, aby doszło do przerwania biegu terminów zasiedzenia. Zgodnie, bowiem z art. 121 pkt 4 k. c. w zw. z art. 175 k. c., bieg zasiedzenia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, gdy z powodu siły wyższej uprawniony nie może dochodzić roszczeń przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju - przez czas trwania przeszkody. W orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się, że władza Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej mogła stanowić, w konkretnych przypadkach, siłę wyższą, o której mowa w powołanym przepisie. Ewentualny zarzut tego rodzaju powinien zostać jednak każdorazowo udowodniony, nie ma on, bowiem charakteru abstrakcyjnego względem wszystkich zdarzeń prawnych z lat 1945-1989. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.

Na powyższe rozstrzygnięcie apelację złożył wnioskodawca zaskarżając postanowienie w całości. Apelujący zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie: - prawa materialnego - art. 292 k.c. w związku z art. 175 k.c. i art.121 § 4 k.c. oraz w związku z art. 4 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. Nr 28 poz.256) oraz - poprzez pominięcie zasad prawidłowej wykładni, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie doszło do zasiedzenia służebności przesyłu na rzecz Skarbu Państwa,

- naruszenie prawa materialnego - art. 285 § 2 k.c. poprzez jego pominięcie, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie doszło do zasiedzenia służebności przesyłu na rzecz uczestnika,

- naruszenie prawa materialnego - art. 305¹ k.c. poprzez jego pominięcie ,co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie doszło do zasiedzenia służebności przesyłu na rzecz Uczestnika,

- naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 176 k.c. polegającą na przyjęciu, iż istnieje możliwość doliczenia okresu posiadania służebności przesyłu przez Skarb Państwa w okresie do 1-02-1989r. do okresu posiadania przez Uczestnika postępowania i jego poprzedników prawnych,

- naruszenie przepisów postępowania poprzez nierozpoznanie istoty sprawy,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału w skutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy ,a to art. 233§ 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i wnioskowania. Przy uwzględnieniu tych zasad nie sposób, bowiem uznać, iż uczestnik wykazał, iż: przedsiębiorstwo państwowe w imieniu Skarbu Państwa a następnie uczestnik posiadali służebność gruntową w treści swej odpowiadającej służebności przesyłu, doszło do przeniesienia posiadania służebności ze Skarbu Państwa (w imieniu , którego władztwo wykonywało przedsiębiorstwo państwowe) na uczestnika wraz z przeniesieniem wszystkich nieruchomości i całej infrastruktury przedsiębiorstwa; wnioskodawca nie obalił domniemania dobrej wiary ,albowiem nie zaproponował żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie, co skutkowało przyjęcie dobrej wiary, w sytuacji, gdy Wnioskodawca złożył szereg wniosków dowodowych właśnie na okoliczność obalenia w/w domniemania.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie - na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego względnie - w przypadku gdyby Sąd II instancji uznał, iż nie ma ku temu podstaw zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie wniosku w całości i zasądzenie kosztów postępowania w I instancji na rzecz wnioskodawcy i zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przyjmując za własne prawidłowe ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy należało stwierdzić, iż zarzuty apelacji wniesionej przez wnioskodawcę, jako bezzasadne nie mogły zostać uwzględnione.

Wbrew zarzutom apelującego Sąd Rejonowy należycie ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy, trafnie wyjaśnił podstawę prawną orzeczenia z przytoczeniem prawidłowych przepisów prawa, w sposób prawidłowy ocenił także zgromadzony materiał dowodowy.

Zgodnie z art. 233§1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena ta musi być zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz uwzględniać całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233§ 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego to, bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. orz. SN z 6.11.1998 r, II CKN 4/98). Ocena dowodów przeprowadzona z zachowaniem tych reguł mieści się w granicach wyznaczonych przez zasadę swobodnej oceny dowodów wprowadzoną w art.233 k.p.c.

Podniesione przez apelującego zarzuty mogłyby być uwzględnione jedynie wówczas gdyby wykazano, że zebrane dowody w części zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego. Tego zaś apelujący nie dowiódł, a jego twierdzenia, że prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie prowadzi do odmiennych ustaleń jest jedynie wyrazem własnej oceny dowodów i własnej wersji stanu faktycznego korzystnego dla niego, ale oderwanego od dowodów i ustaleń Sądu I instancji.

Odnosząc się natomiast do zarzutów naruszenia prawa materialnego wskazać należało, iż również nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Za chybiony uznać należało zarzut naruszenia art. 292 k.c. w związku z art. 175 k.c. i art.121 § 4 k.c. oraz w związku z art. 4 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. Nr 28 poz.256) .Przedstawiona w apelacji argumentacja w żaden sposób nie wiąże się z ustalonym w sprawie stanem faktycznym .Uczestnik postępowania nie podnosił ,bowiem by uzyskał jakiegokolwiek uprawnienia na podstawie decyzji wydanej zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. Nr 28 poz.256) .Także Sąd I instancji ustalił ,iż brak jest jakichkolwiek danych by taka decyzja została wydana .

Tymczasem wywody zawarte w uzasadnieniu apelacji dotyczą sytuacji ,gdy przedsiębiorstwa państwowe zakładały urzędnia przesyłowe na podstawie prawomocnych decyzji o lokalizacji czy o wyrażeniu zgody na budowę .Skoro urzędnia będące przedmiotem niniejszego postępowania zostały wzniesione bez wspomnianych decyzji to brak podstaw do twierdzenia ,iż doszło do powstania służebności publicznej .Dodać przy tym należy ,iż przy ustaleniu istnienia takiej służebności wnioski o ustanowienie służebności przesyłu także ulegały oddaleniu .

Wobec braku decyzji wyłączeniowej zbędne są także dalsze rozważania, co do pozbawienia poprzedników prawnych wnioskodawcy i jego samego możliwości ochrony własności .

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art.176 k.c. Myli się skarżący twierdząc ,iż Sąd I instancji uznał dopuszczalność doliczenia okresu posiadania służebności Skarbu Państwa do okresu posiadania teje służebności przez uczestnika postępowania .

Z uzasadnienia Sądu I instancji wynika ,iż ustalenia faktyczne dotyczące daty posadowienia trwałych urzędzeń na nieruchomości wnioskodawcy ,okres nieprzerwanego ich posiadania przez poprzednika prawnego uczestnika postępowania tj. Przedsiębiorstwo Państwowe oraz upływ czasu ,nawet przy założeniu istnienia złej wiary po stronie posiadacza ,daje podstawę do przyjęcia ,iż doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przez Skarb Państwa .Uczestnik postępowania natomiast na skutek przekształceń własnościowych dotyczących przedsiębiorstw państwowych stał się uprawnionym do korzystania z tej

służebności, jako ograniczonego prawa rzeczowego. Nie było, zatem potrzeby wykazywania przeniesienia posiadania na rzecz uczestnika i doliczania okresu posiadania skoro w dacie przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, służebność gruntowa przysługiwała już Skarbowi Państwa. Trafnie przyjął, zatem Sąd Rejonowy, że wobec sukcesji generalnej pomiędzy mieniem państwowym a powstałą w wyniku przekształcenia spółką Skarbu Państwa, tę właśnie spółkę uznać należy za uprawnioną z tytułu służebności nabytej w drodze zasiedzenia przez Skarb Państwa. Ma rację Sąd I instancji twierdząc, że myśl art. 5 ust.1 ustawy z 5.02.1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz.U. z 1993 r., nr 16, poz.69) spółka powstała w wyniku przekształcenia wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconych przedsiębiorstw państwowych. Powołana ustawa w myśl art. 1 ust.1, znajdowała zastosowanie m.in. do przedsiębiorstw państwowych, których działalność związana była z wytwarzaniem zbytem i przesyłaniem energii elektrycznej (a więc także do Zakładu (...)), przy czym zgodnie z art. 2 ust. 1 przekształcenie następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1990, nr 51, poz.298). Przepis art. 8 ust. 1 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych stanowił natomiast, że spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa. Tym samym, ostatecznym beneficjentem ograniczonego prawa rzeczowego, jakim jest służebność gruntowa o treści odpowiadającej służebności przesyłu została spółka akcyjna powstała w wyniku prywatyzacji, a w dalszej kolejności uczestnik postępowania, jako następca prawny Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy podziela również ocenę Sądu Rejonowego o uzyskaniu przez uczestnika postępowania posiadania służebności w dobrej wierze z uwagi na ustawowe domniemanie dobrej wiary z art. 7 k.c. Wskazać należy, iż wnioskodawca nie precyzuje, jakie to jego zdaniem przedstawione dowody zmierzały do obalenia tego domniemania. Dodać przy tym należy, iż zarzuty związane z błędnym przyjęciem domniemania wynikającego z art.7 k.c. nie mają przy tym istotnego znaczenia skoro nawet przy przyjęciu złej wiary doszłoby do zasiedzenia służebności odpowiednio z dniem 1 stycznia 1986 r. i 11.08.1992 r.

Zgodnie z art. 292 zd. 2 k.c. do zasiedzenia służebności stosuje się art. 172 k.c., który dla skrócenia terminu zasiedzenia wymaga dobrej wiary nie przez cały okres zasiedzenia, ale tylko w chwili uzyskania posiadania. Dobra wiara polega na błędnym, ale usprawiedliwionym przekonaniu o istnieniu określonego stanu prawnego. Błąd ten jest usprawiedliwiony, jeżeli określona osoba wiedziała lub przy dołożeniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o tym, jaki jest rzeczywisty stan prawny. W wypadku zasiedzenia służebności dobra wiara polega na przekonaniu o istnieniu prawa, pozwalającego na korzystanie z cudzej nieruchomości właśnie w takim zakresie, w jakim posiadacz służebności z nieruchomości tej korzysta.

Podsumowując Sąd Okręgowy uznał za Sądem Rejonowym, iż poprzednik prawny uczestnika postępowania uzyskała posiadanie służebności w dobrej wierze.

Przyjmując, zatem nabycie przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, obciążającej działkę nr (...) w zakresie uprawnienia do eksploatacji obu linii elektroenergetycznych, należało uznać, że uczestnik postępowania legitymuje się prawem wykluczającym możliwość uwzględnienia wniosku Z. M.. Nie było także potrzeby dopuszczania w niniejszym postępowaniu dowodu z opinii biegłych sądowych dla określenia zakresu służebności, skoro skutkiem uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu było oddalenie wniosku. Zatem zakres służebności nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520§2 k.p.c. uznając, iż interesy wnioskodawcy i uczestnika postępowania w niniejszej sprawie były sprzeczne, a wnioskodawca przegrał sprawę w postępowaniu apelacyjnym